

ד' תמוז ה'תש"פ 26.6.20

מגזין מס' 582

ערב שבת פרשת חוקת

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החיים כסניא

לא כוחי ועוצם ידי

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

כאשר להיטותו של האדם להצליח ב"חוק" היא מצד הדחף, למשל, להתפרסם כמטרה לעצמה, גוזר הוא על עצמו חיי עבודת פרך משפילים (מצד ההשתעבדות לבנייתה של תדמית חיצונית הסותרת ומכאיבה לעצמיותו האמיתית הפנימית). במוקדם או במאוחר, סוף סוף, הופכת להיטות שכזו לחולשה גדולה המנוצלת היטב, שלא בטובתו, ע"י הקליפות שב"חוק"...

כלל גדול הוא: אי אפשר להשפיל אלא את מי שקודם לכן - בינו לבין עצמו - משפיל הוא במו ידיו את ה'אדם' שבו.

ובאשר לעולם האדם מועד (אפילו בשנתו) ככתוב "יצר לב האדם רע מנעוריו", הרי שמחוייב הוא לעמוד על המשמר להגן על עצמו מפני יצרו. ואם כן, בכל מגע שלנו עם ה"חוק", (אפילו כשכוונתנו היא לברר את העולם ולזכוכו ע"י שנשתמש בו לשם שמים), מן ההכרח שנבנה קודם לכן בתוכנו פנימה נקודת אמת בלתי ניתנת לשיחוד. נקודת חוסן פנימי הנובעת מההחלטה התקיפה - "אינני מוכן בשום אופן להשפיל את ה'אדם' שבי".

ובלשון הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו:

"...עבודת האדם לקונו - הרי זה על ידי הקדמת 'ניעור משנתו בהבלי העולם', כלשון הרמב"ם הידוע".

לוח שיסורים

צוללים למעמקי התניא והנפש

עם הרב

יאיר כלב

יום חמישי || י"ב סיון || 4.6.20

בשעה 21:00

בפייסבוק של 'עמותת תניא' ובזום
לאחר השיעור יעלה הוידאו לערוץ ה-youtube
ולאתר:

<http://www.tanyaor.com/>

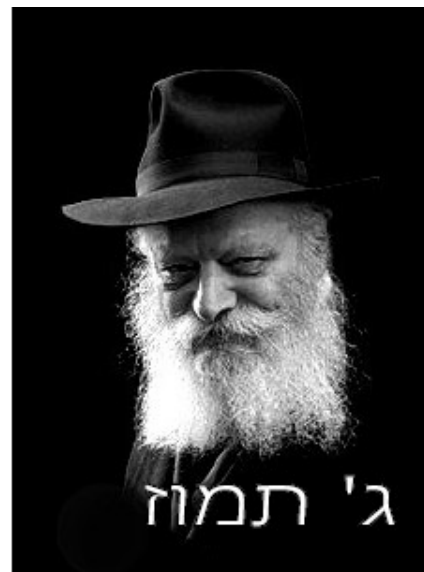
קישור הזום: [D4U.co.il/li/CogXB](https://www.zoom.us/j/9191234567)

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליובאוויטש, אדמו"ר מנחם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ולו במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרכותיו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מתפשרת מכל אחד ואחד מאתנו לממש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו - היא השליחות להאיר את סביבתנו המיידית ב"נר מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שביום זה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לקחו שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומחוץ, ולהשפיע עניני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. ענין מרכזי בתורת הרבי הוא ענין 'וקר הזמן' - בניצולו כראוי, דוקא בתוך 'עולם שכמנהגו נוהג', ניתן להתפתח לאין שיעור. באשר מאמציו הכנים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וכלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזיכוי הרבים.

פדיון נפש

ביום זה המסוגל לענין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנהג זה אינו 'בלעדי' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'ענין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבאוהל: +1(718)723-4444

כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"אזכיר על הציון..."

במשך כל שנות נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (ציונו של הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ), כחלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעתים נסע כמה פעמים בחודש ולעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם

זכו לקבל מהרבי את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" - חידוש שלא היה כדוגמתו במענות נשיאי חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחב"ד כי בזאת למעשה רמז לנו הרבי כיצד לנהוג לאחר ג' תמוז - כתוב לרבי, והרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות...

ועל השאלה - כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה - משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאפילו בדומם - ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים לקאמפיוטר (מחשב) מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) - מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרי זה -

ושלום מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם..." צריכים לבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השטות ד'לעומת זה' (היפך הקדושה) והרתיחה של הנפש הבהמית - לקדושה".

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקושר אליו: "תלמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקושר אלי, כי גם אני חוזר תניא ברחוב."

אנחה יהודית – נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אנחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה - גם היא תשובה גדולה, במיוחד אנחה בעקבות רוחניות לא טובה - היא ודאי וודאי תשובה מעליותא (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת מעומק רע, ומציבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יום' ג' תמוז)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיעים במסך תרדמת חיי השיגרה. אזי, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזועק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחנו, חודרים זעזועים אלה מבעד לכיסויי ההרגל ושאננות ה"טיוח", וכופים עלינו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שוחד אהבת עצמנו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

ועוד כתב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הריי"צ, לאחר שנסתלק)... ענה לו - "...אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הציון... - ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעבודה בכוחות עצמו

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס

כדוגמת המשקיע עצמו בהרגלים שאינם בריאים, כגון הזדקקות יתר ל'מיני מתיקה'. הנה, לאמיתו של דבר, המתיקות הגשמית אינה אלא "פיצוי", תחליף חיוור וחיצוני לצורך האמיתי הבווער בפנימיות כל אדם - הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסערות והזעזועים הפוקדים תכופות את חיי האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצבי דוחק ומיצר זמניים ותו לא.

מבהיר ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחה אלא אנחה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עלינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחות אלא איתותי תזכורת העולים מן העצם החי – הוא "חלק אלוקה ממעל" שבכל אחד ואחת מישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הרי שהאנחה היהודית היא מקור בלתי נדלה של אנרגיית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגמה למגמת צמיחה כ"יתרון האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחה יש לדלות תעצומות נפש לעבודת **ההתבוננות** – היא ההתמקדות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודת **תיקון המדות** הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מרירו". ובמיוחד **אמורים הדברים כאשר האנחה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגעגועי הלב של חסיד לרבנו.**

ממוססת כליל) לשעה את זוהרם המפתה של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחריתם אך נזק ותסכול...

"אמת מארץ תצמח"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עיי החורבות" של חלקיקי אישיותו המרוסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חיה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבנו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו.

האנחה העמוקה הינה התעוררות לשעה, ביצבוץ ליבת מאוויי האדם הפנימיים – כמיהתו הקיומית לחום, לאהבה, לתחושת שליחות בחיים, להרמוניה בין הפכים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה

אולם, כשוך הסערה, באשר "יצר לב האדם רע מנעוריו" ו"לפתח חטאת רובץ..." , נוטה האדם לחזור לסורו ולהרגליו, לשוב אל 'קיאו'... הנה בנוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורת החסידות כי אל לנו להניח ליצר להוליכנו שולל. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן ענין סתמי – רק תגובה אנושית בלתי רצונית (לתחושות משבר, או מועקה

הסיפור השבועי

מסר במרומים

בשעה שלוש לפנות בוקר, בשנת תשל"ג (1973), למשפחה!"

האישה קפאה על מקומה בהלם. אפילו 'אמן' לא הצליחה להגות. מניין ידע הרבי את שאיפתה הכמוסה? וגם אם ידע, איך תתקיים ברכתו, כשהיא כבר בת ארבעים ותשע!?

שישה שבועות לאחר מכן החלה הגב' אברהם לחוש איתותים שבמצב רגיל לא הייתה מתייחסת אליהם, אבל ברכת הרבי גרמה לה לפנות אל הרופא. זה היה ספקן, וגם כשהבדיקה אישרה את הבלתי-ימאן, טען שחלה טעות ככל הנראה. ואולם בדיקה חוזרת אישרה: בני הזוג עתידים להיות הורים לעוד ילד.

עברו החודשים ובני הזוג נסעו בשעה טובה לבית היולדות. הבת, רחל, נשארה בבית. פתאום הטלפון צלצל. רחל ענתה ושמעה את מזכירו של הרבי דורש בשלום אימה. "היא בדיוק יצאה לבית היולדות!", השיבה בהתרגשות.

לאחר מכן התברר שבדיוק באותו רגע הגיחה לעולם תינוקת חמודה, שנקראה בנימינה, על שם אביו של רוברט, בנימין.

סגירת המעגל התקיימה בהושענא רבה הבא, תשמ"ו. בנימינה, בכינויה בקי, בת החודשיים הובאה אל הרבי, לקבל את פרוסת עוגת הדבש. פני הרבי האירו באומרו: "אני רואה שהבאתם את התוספת החדשה למשפחה!". דיאנה מלמלה דברי תודה, אך הרבי הצביע כלפי מעלה והשיב: "זה לא אני..."

בני הזוג אברהם מאמינים כי ברכות הרבי מוסיפות ללוות אותם. אות לכך ראתה דיאנה כעבור שנים, כשבאה לבקר את בתה, רחל, המתגוררת בארץ, בעקבות אבנים בכליות שמהן סבל חתנם. האם-החמות הפעילה את

התקיים המפגש הראשון של בני הזוג אברהם עם הרבי מליובאוויטש. זה היה זמן קצר קודם נישואיהם, והשניים זכו ל'יחידות' (פגישה אישית) עם הרבי, ובה נשבו בקסם דמותו המאירה. כך התחיל קשר רב שנים, בין התובע הראשי של ניו יורק מר רוברט, ואשתו, עורכת הדין דיאנה, ובין הרבי.

השניים זכו להיוועץ עם הרבי בתחומים רבים בחייהם, נהנו מפיקחותו ומראייתו הבהירה, והתברכו מפיו תכופות. ואולם למרות הפתיחות הרבה שחשו כלפי הרבי, לא חלקו עמו מצוקה אישית שהטרידה אותם זמן רב.

כאשר בני הזוג נישאו, הם כבר לא היו צעירים. בתם, רחל, נולדה לדיאנה בהיותה בת שלושים ותשע. הילדה גדלה והשתוקקה מאוד לאחות קטנה, אך השנים חלפו וילד נוסף אין. בשלב מסוים הודיעו הרופאים שטיפלו בדיאנה כי הם מסרבים להמשיך בטיפול, שכן בגילה המתקדם הדבר עלול לסכן את חייה. הגב' אברהם השלימה בעצב עם ההכרה שיסתפקו בבתם היחידה.

ההפתעה אירעה ביום הושענא רבה תשמ"ה (1984). כנהוג, עמד הרבי שעות רבות בפתח סוכת העץ שבחצר ולפניו עברו אלפי נשים וקיבלו פרוסת עוגת דבש עם ברכת שנה טובה ומתוקה (הגברים קיבלו בערב יום הכיפורים).

הגב' אברהם עברה לפני הרבי, זכתה למבטו מאיר הפנים וקיבלה את פרוסת העוגה עם הברכה לשנה טובה ומתוקה. היא כבר התקדמה הלאה, לפנות מקום לממתינות בתור, כאשר הרבי סימן לה לשוב. הרבי נתן לה עוד פרוסה ואמר: "זה עבור תוספת חדשה

בטרם נפרד ממנה הציע לה החסיד להקשיב להתוועדות של הרבי מתוך הנגן שלו. הגב' אברהמס נענתה ברצון, הרכיבה את האוזניות ולחצה על כפתור ההפעלה. היא זכרה היטב את החוויה המיוחדת של ההתוועדות, שבה זכתה להשתתף.

מהנגן בקע קולו של הרבי המסיים קטע בשיחתו. לאחר מכן התחיל הקהל לשיר ניגון. ואז היא שמעה את הרבי מדבר אל אדם שניגש אליו. לתדהמתה זיהתה את קולו של בעלה. ופתאום שמעה את הרבי שואל: "מה שלום הבת רייצ'ל?". צמרמורת אחזה בה. מתוך אלפי שעות מוקלטות של התוועדויות הרבי, התנגן עכשיו בנגן הקטע שבו הרבי משוחח עם בעלה ושואל לשלום בתם!

"זה בדיוק מה שהייתי צריכה", מסיימת הגב' אברהמס את סיפורה. "ייחלתי לרגע אחד עם הרבי, וקיבלתי אותו בדרך המופלאה ביותר, בגובה שלושים אלף רגל. הייתי מאושרת. חשתי שאיני צריכה לדאוג, ושיהיה בסדר. ואכן, הכול הסתדר על הצד הטוב ביותר".

(על-פי 'הרבי שלי')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

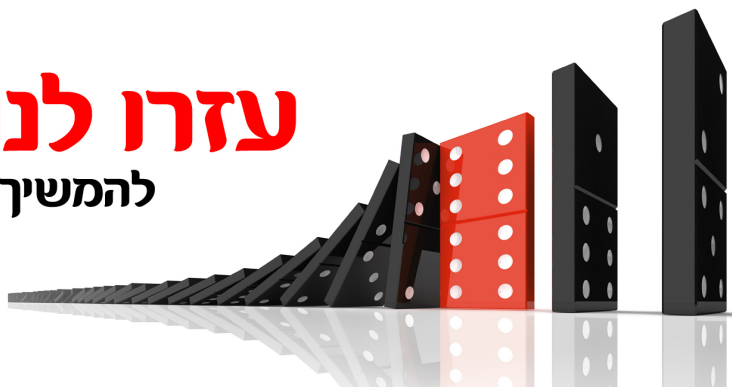
קשריה כדי שהחתן ייבדק אצל הרופאים הטובים ביותר, אך הבעיה לא נפתרה.

כשעלתה למטוס בדרכה לשוב לניו-יורק הייתה אפופת עצב. היא באה מתוך רצון גדול לעזור, ולא הצליחה. אוי כמה חסר לה עכשיו חיוכו החם של הרבי, הרהרה. לו יכלה להיוועץ בו ולקבל את ברכתו...

מפיה נפלטה אנחה, וזו נקלטה על-ידי חסיד חב"ד, שבדיוק עבר לידה, בהציעו לנוסעים להניח תפילין. הוא שאל בעדינות לפשר אנחתה, והיא הזדהתה לפניו וסיפרה לו את אשר מעיק על ליבה.

החסיד אמר לה כי הרבי לא נטש חלילה את צאן מרעיתו, וכי גם היום אפשר להתקשר עמו על-ידי מחשבה, על-ידי כתיבת מכתב ושיגורו לצינור, או בעלייה לצינור. הוא סיפר לה כמה סיפורים להוכחת דבריו. הגב' אברהמס הקשיבה בנימוס, אך לא התחברה לגמרי לדברים.

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרבים. עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת חוקת

מצות 'פרה אדומה' ו'מי הטהרה'

הקב"ה מצוה את משה ואהרן אודות דיני מצות 'פרה אדומה' לטהרת טמאי מתים. עליהם לקחת פרה שכל שערותיה אדומות בשלימות, שאין בה כל מום ושלא נשאה משא מעולם. לאחר שחיתתה ע"י אלעזר הכהן מחוץ למחנה, יש להזות מדמה נוכח אוהל מועד שבע פעמים, ואזי לשורפה עם גזיר עץ ארז, אזוב ושני תולעת. הכהן השוחט את הפרה מזה מדמה ושורפה, וכן הכהן אשר אוסף את אפרה לשומרו מחוץ למחנה – נטמאים, ולטהרתם עליהם לכבס בגדיהם, ולהמתין עד הערב השמש.

אדם שנוגע במת או שוהה עימו בבית אחד נטמא שבעת ימים, ולטהרתו יזו עליו 'מי נידה' ביום השלישי וביום השביעי לטהרתו. את 'מי הנידה' יש להכין קודם ההזאה: אפר הפרה מונח על ידי כהן טהור בכלי ובו מי מעיין חיים, לאחר מכן מטביל הוא בכלי גם אזוב ומזה מ'מי הנידה' על המיטה. לאחר ההזאה שביום השביעי, מכבס המיטה בגדיו וטובל לגמר טהרתו. האדם הטמא אינו מורשה להיכנס לבית המקדש אלא לאחר שנטהר. הנכנס לבית המקדש בטומאתו – עונשו כרת.

פטירת מרים הנביאה והסתלקות באר המים

האירועים הבאים מתרחשים סמוך לכניסתם לארץ ישראל, בשנה הארבעים לשהות בני ישראל במדבר. התורה מספרת כי בחנייתם בקדש שבמדבר צין, נפטרת ונקברת מרים הנביאה, אחות משה.

לאחר מותה מגלים ישראל כי נותרו ללא מים: "ולא היה מים לעדה, ויקהלו על משה ועל אהרן" (מכאן אנו למדים כי בזכות מרים הצדקת זכו ישראל לבאר המים שליוותה אותם במסעותיהם במדבר. ועתה, צמא העם למים בשל העלמות הבאר עם פטירת מרים).

משה ואהרן ממהרים אל פתח אוהל מועד, שם נגלה אליהם ה'. משה מצטווה להקהיל את העם, ליטול את מטהו ולומר (בדיבור) לסלע כי יוציא מים. משה מכה במטהו פעמיים בסלע לעיני בני ישראל, ומים רבים פורצים מן הסלע בשפע ומשקים את העדה ואת צאנם.

משה ואהרן נענשים כי ימותו במדבר, משום שבהכותו את הסלע הקטין משה בזה את פירסום גדולת ה' שציווהו לדבר אל הסלע... על משה ואהרן נגזר בשל כך כי לא יזכו להכניס את העם לארץ ישראל...

סירוב מלך אדום למעבר ישראל בארצו

בני ישראל פונים בדרך הקצרה לארץ כנען (היא הארץ המובטחת) מכיוון דרום מזרח וחונים ב'קדש' על גבול ארץ אדום. משה שולח שליחים אל מלך אדום הוא עשו, להזכירו כי קרוב משפחה הוא לישראל בניו של יעקב. השליחים משמיעים באוזניו את קורות ישראל החל מירידתם מצריימה ועד הגיעם אל גבול ארצו, ומבקשים את הסכמתו למעבר בני ישראל דרך ארצו בדרכם לארץ ישראל. כדי לרככו מבטיחים הם כי לא ישתה העם ממימיו וכי ילכו רק בדרך המלך, מבלי לסטות ממנה ומבלי להסב כל נזק לשדות ולכרמים. מלך אדום מסרב

במצוקתם, מתפכחים בני ישראל ומבקשים ממה כי יתפלל בעבורם להסרת הנחשים. ה' מצוה את משה להציב נחש עשוי נחושת על גבי עמוד גבוה. כאשר יביטו בני ישראל הנשוכים כלפי מעלה, אל נחש הנחושת, תתעורר בהם כוונת לבם ביראה כלפי האלוקים שבשמים – ותשובתם תרפאם.

שירת ישראל, הודיה לה' על הצלתם הסמויה

ברמז ובקצרה מספרת התורה אודות המשך מסעם של בני ישראל: לאובות, לאיי העברים, לנחל זרד ולמעבר ארנון שעל גבול ארץ מואב וארץ האמורי. בני ישראל מודים במקום זה לה' בשירת שבח והכרת תודה על הצלתם בניסים מופלאים מן האמוריים שזממו לפגוע בהם.

כיבוש ארצות סיחון האמורי ועוג מלך הבשן

מסעם צפונה, לאורך גבולה המזרחי של ארץ ישראל, מביא את בני ישראל אל גבול האמורי. ושוב שולח משה שליחים, הפעם אל סיחון מלכם לבקשו כי יתיר מעברם בארצו. אלא שגם סיחון, כמלך אדום, משיב בשלילה ויוצא למלחמה בישראל. בני ישראל משיבים מלחמה שיערה, כובשים חלקים גדולים מארץ האמורי וחונים בעיר חשבון וסביבותיה. לאחר מכן כובשים ישראל את ארץ יעזר, וממשיכים במעלה הארץ צפונה אל גבול ממלכתו של עוג הענק מלך הבשן. תגובתו של עוג אינה מאחרת לבוא. גם הוא אוסף את צבאו ויוצא להלחם בישראל. ה' מרגיע את משה ומבטיחו גם במלחמתם זו יוכרעו אויביהם. בני ישראל מכים את צבא עוג ובניו מכה ניצחת וכובשים גם את ארץ הבשן. עתה ממשיך העם במסעו ממזרח לירדן וחונה בערבות מואב מול יריחו.

ומשיב בשלילה תוך איום במלחמה. משה מנסה שוב, ואף מציע תשלום עבור המזון והמים שיידרשו בעת המעבר. מלך אדום מסרב נחרצות ויוצא בראש צבא כבד לקראתם. משה מוותר, וישראל עוזבים את מקום חנייתם ב'קדש' וממשיכים בדרך עוקפת מזרחה.

פטירת אהרן בהר ההר

בהגיעם להר ההר חונים בני ישראל במקום על גבול ארץ אדום. עתה מודיע ה' כי הגיע זמנו של אהרן 'להיאסף אל עמיו'. משה, אהרן ואלעזר בן אהרן, עולים אל ההר לעיני כל העדה. שם, בנקרה מזומנת, מפשיט משה את אהרן מבגדי הכהן הגדול ומלבישם לבנו אלעזר. לאחר פטירת אהרן, 'מיתת נשיקה', יורדים משה ואלעזר לבדם מן ההר. בני ישראל מתאבלים על מות אהרן במשך 30 יום.

נצחון ישראל במלחמתם בכנעני מלך ערד

גם מלך ערד שבנגב אינו רואה בעין יפה את הופעתם של בני ישראל בסביבתו. הוא יוצא כנגדם במתקפה צבאית, ואף שובה שבי מישראל. לבקשת העם מתפלל משה לה' ומבטיח בשם בני ישראל כי באם ינצחו במלחמה, יוקדש לה' כל השלל. ה' שומע לתפילת משה, ובני ישראל מנצחים במלחמתם בכנעני יושב הנגב. השבויים שבידיהם יוצאים לחופשי וכל השלל מוקדש לה'.

התשובה מביאה רפואה לעולם

עייפים ומותשים מהדרך שהתארכה להם (בשל הצורך לעקוף את ארץ אדום), מתאוננים בני ישראל שוב באוזני משה על עצם היציאה ממצרים. בתגובה לתלונתם שולח בהם ה' נחשים שרפים הנושכים בהם להענישם.

ההגנה מטומאת העולם הזה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

היום". הקב"ה נקרא 'חיים' (ויתרה מזו, הוא מקור החיים, מחיה החיים), ולכן גם בני ישראל נקראים 'חיים', בשל דבקותם בקב"ה.

'מוות' משמעותו – העדר הדבקות בקב"ה. כל מה שמסתיר את האור האלוקי ומפריד בין היהודי ובין הקב"ה, הוא בבחינת 'טומאת מת'. מכאן ש'אוהל המת' מתייחס לכללות העולם הזה (קודם שנתברר ונזדכך), משום שהעולם הזה מסתיר את אור הקדושה ויוצר תחושה שהוא קיים בזכות עצמו ואינו זקוק לבורא לצורך קיומו התמידי.

צמיד ההגנה

כאשר נשמה יורדת לעולם הזה, דומה הדבר לכניסה ל'אוהל המת'. אמנם הנשמה עצמה "טהורה היא", שכן היא דבוקה תמיד בקב"ה, אבל על ידי התלבשותה בגוף הגשמי קיימת אפשרות שטומאת העולם הזה תפגום בקדושתה, ולכן זקוקה הנשמה לשמירה ולאמצעי הגנה מפני הטומאה הזאת.

ההגנה היא ה'צמיד פתיל'. כאשר היהודי יוצא מעולמה של תורה ותפילה ועוסק בצורכי גופו ופרנסתו, עליו להקפיד שעולמו הרוחני יהיה סגור ב'צמיד פתיל'; כלומר, שלא יהיה פתח שדרכו תוכל טומאת העולם לחדור אל תוך נפשו. ואז הוא יכול לעבוד את הבורא באחת משתי הדרכים – או שהוא 'כלי שאינו מקבל טומאה', מכיון שגופו הגשמי אינו מסתיר את אור הנשמה; או שהוא בבחינת 'כלי חרס', הנעשה מעפר, שעניינו בעבודת ה' – התבטלות גמורה, "ונפשי כעפר לכול תהיה"

"כל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא" בתחילת פרשתנו מפרטת התורה את דיני טומאת המת. לא רק הנוגע במת נטמא, אלא גם כל מה שנמצא באוהל אחד עם המת: "כל הבא אל האוהל וכל אשר באוהל, יטמא שבעת ימים".

בהמשך לזה אומרת התורה: "וכל כלי פתוח, אשר אין צמיד פתיל עליו – טמא הוא". כלומר, אם באוהל המת מצוי כלי שאינו סגור היטב במכסה – נטמא הכלי וכל אשר בו. אולם אם הכלי היה סגור היטב ומוקף ב'צמיד פתיל" – נשאר הכלי טהור.

הלכה כהוראה

לענין זה יש הבדל בין הכלים השונים. אם הכלי הוא מסוג הכלים שאינם מקבלים טומאה (למשל, כלי אבן או כלים העשויים מאדמה) – מגן המכסה של "צמיד פתיל" על כל תכולתו, בלי קשר לתוכנו. אולם אם הכלי היה כלי חרס, גזרו חכמים שיגן מפני הטומאה, כשהוא סגור ב'צמיד פתיל", רק על מזון ומשקה או על כלי חרס אחרים שהיו בתוכו, אבל אין הוא מגן על בגדים, למשל, מפני הטומאה.

מכל הלכה בתורה צריך האדם ללמוד הוראות בעבודת ה'. גם ההלכות האלה, עם ההבדלים בין כלים שאינם מקבלים טומאה לבין כלי חרס, צריכות ללמדנו הוראות בעבודת הבורא.

חיים של דבקות

חיים ברוחניות פירושם – דבקות בקב"ה, כמו שנאמר: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם, חיים כולכם

(מתוך גליון "שיחת השבוע",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל"ח)

חסידות על הפרשה חוקת

פטירת הצדיק - ביום הסתלקותו מאיר חסד ה' לכפר
על עוון הדור, לרבות הזדונות.

(תניא 'אגרת-הקודש' סימן כח)

אדם - א' דם. זאת התורה אדם (יט,יד)

"זאת התורה אדם" - התורה נמשלה לדם. כשם
שהדם הוא חיות האברים, כך גם התורה, המלמדת את
פירוש המצוות ופרטי הלכותיהן, מכניסה ומחדירה חיות
בקיום המצוות.

('ליקוטי-תורה' במדבר עמ' יג)

מיתת צדיקים מכפרת

ותמת שם מרים (כ,א)

"למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה?
לומר לך: מה קרבנות מכפרין, אף מיתת צדיקים
מכפרת" (רש"י)

מדוע נסמכה מיתת מרים לפרשת 'פרה אדומה' ולא
לפרשת 'חטאת'?

משום שה'חטאת' אינה מכפרת אלא על שגגות,
שסיבתן היא התגברות הנפש הבהמית, ששורשה
מקליפת נוגה, אך אין היא מכפרת על הזדונות, שהן
משלוש קליפות הטמאות לגמרי. ואילו פרה אדומה
מטהרת מטומאת מת, שהיא אבי אבות הטומאה,
הקשורה לשלוש קליפות הטמאות. וכך הוא בעת

The screenshot shows the website interface for Tanya.com. At the top, there is a navigation bar with links for 'HOME', 'ABOUT', 'CONTACT', 'FAQ', 'SUPPORT', 'DONATE', and 'GIVE'. Below the navigation bar is a large video player featuring a video titled 'הרב אור ללב - ספר התניא בוו...'. To the right of the video player is a calendar for the month of 2011. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a play button icon. The thumbnails include titles such as 'אגרת התניא - חלק 3', 'אגרת התניא - חלק 4', 'אגרת התניא - חלק 5', 'אגרת התניא - חלק 6', 'אגרת התניא - חלק 7', 'אגרת התניא - חלק 8', 'אגרת התניא - חלק 9', 'אגרת התניא - חלק 10', 'אגרת התניא - חלק 11', 'אגרת התניא - חלק 12', 'אגרת התניא - חלק 13', 'אגרת התניא - חלק 14', 'אגרת התניא - חלק 15', 'אגרת התניא - חלק 16', 'אגרת התניא - חלק 17', 'אגרת התניא - חלק 18', 'אגרת התניא - חלק 19', 'אגרת התניא - חלק 20', 'אגרת התניא - חלק 21', 'אגרת התניא - חלק 22', 'אגרת התניא - חלק 23', 'אגרת התניא - חלק 24', 'אגרת התניא - חלק 25', 'אגרת התניא - חלק 26', 'אגרת התניא - חלק 27', 'אגרת התניא - חלק 28', 'אגרת התניא - חלק 29', 'אגרת התניא - חלק 30'. To the right of the grid is a QR code and a section titled 'הודעות אחרונות' (Latest News) with a list of recent updates. At the bottom of the page, there is a footer with contact information and a copyright notice.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

www.tanya.com

מיליוני צפיות – באתר, ביוטיוב
ובפייסבוק - בקרו אותנו:

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

עודה ראשונה לזמן

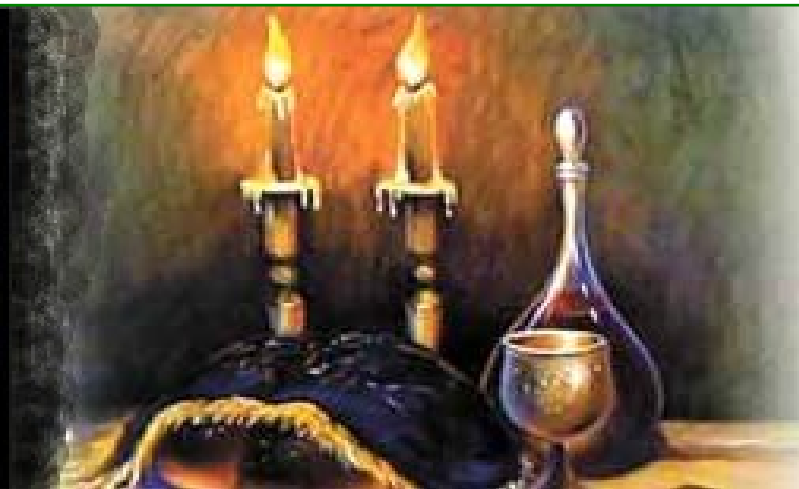
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:31	19:08	י-ם
20:33	19:29	ת"א
20:35	19:22	חיפה
20:31	19:19	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון